

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Ing. Venduly Sochorové a Mgr. Karla Černína, Ph.D. ve věci

žalobce: **Zlínmarket s.r.o.**
sídlem Pekárenská 166, Zlín
zastoupen daňovým poradcem Ing. Ladislavem Fancem
Březnická 5565, Zlín

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 11. 2018, č. j. 49235/18/5300-22441-708274

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 11. 2018, č. j. 49235/18/5300-22441-708274 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradu nákladů řízení částku 15 342 Kč, k rukám zástupce žalobce Ing. Ladislava Fance, daňového poradce.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Včas podanou žalobou se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného označeného ve výroku I. tohoto rozsudku, kterým bylo změněno předchozí prvostupňové rozhodnutí vydané Finančním úřadem pro Zlínský kraj ze dne 21. 6. 2017, č. j. 1432374/17/3301/51522-701503 – platební výměr na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období 4. čtvrtletí 2014, kterým byla žalobci vyměřena vlastní daň ve výši 5 324 599 Kč tak, že se v části II. Ostatní plnění a plnění s místem plnění mimo tuzemsko, hodnota ř. 26 změnila částka Kč z – 30 668 651 Kč na částku 30 668 651 Kč; v ostatním zůstal výrok prvostupňového správního rozhodnutí nezměněn. Žalovaný dospěl k závěru, že žalobce v tzv. první fázi nabytí zboží na základě dovozu od srbské společnosti RTB INVEST BOR LIMITED LIABILITY COMPANY (dále jen „RTB“), žalobce v rámci této první fáze přepravil předmětné zboží (měděné katody) prostřednictvím srbského přepravce ATP TRANSPORT KOSTOVIC DOO (dále jen „ATP“) na Slovensko v rámci jedné přepravy, přičemž zboží bylo určeno na základě kupní smlouvy slovenskému odběrateli MYNAP, s.r.o. (dále jen „MYNAP“) Z důvodu zdržení zboží v celním skladu v Hodoníně (v rámci celního řízení vystupoval žalobce jako dovozce zboží, deklarant a příjemce) došlo k odstoupení od kupní smlouvy slovenským odběratelem MYNAP a k odmítnutí převzetí dodaného zboží žalobcem na Slovensku. Zboží ze Slovenska se žalobci fakticky nevrátilo zpět do tuzemska a odtud nebylo vráceno do Polska (žalobce na rozdíl od správních orgánů tvrdil, že zboží nabyt od polské firmy Wojan sp. zoo, dále jen „Wojan“). Žalovaný dovodil, že předmětné zboží zůstalo na Slovensku pro účely dalšího podnikání žalobce, čímž došlo k přemístění zboží žalobcem pro jeho další podnikání. Stalo se tak v tzv. druhé fázi, kdy odběratel žalobce slovenská společnost MYNAP odstoupila od kupní smlouvy a následně byly vydány opravné daňové doklady pro slovenského odběratele. Žalobce ani přes výzvu správce daně neprokázal naplnění podmínky pro osvobození při přemístění zboží do jiného členského státu podle ust. § 64 odst. 4 zákona č. 235/2004 Sb. o dani z přidané hodnoty, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „ZDPH“), a to konkrétně, že zboží bylo předmětem daně na Slovensku. Při dovozu zboží je plátce, na jehož účet je zboží při dovozu propuštěno do volného oběhu, povinen přiznat a zaplatit daň a je oprávněn uplatnit si nárok na odpočet daně za splnění zákonných podmínek. Žalobci byla oprávněně prvostupňovým správcem daně vyměřena daňová povinnost z titulu dovozu zboží ze třetí země a současně mu byl přiznán nárok na odpočet daně ve výši základu 30 087 188 Kč. V tzv. třetí fázi žalobce tvrdil, že poté, co od kupní smlouvy odstoupil jeho slovenský odběratel, odstoupil žalobce od kupní smlouvy s polským dodavatelem Wojan a zboží vrátil do Polska. Zboží bylo prostřednictvím slovenské společnosti ALEGO, s.r.o. (dále jen „ALEGO“) dovezeno přímo do Polska společností Wojan.

II. Obsah žaloby

2. V žalobě žalobce uvedl, že předmětem sporu je správné určení místa zdanitelného plnění a převod práva nakládat se zbožím jako vlastníkem z pohledu daně z přidané hodnoty při dodání zboží v rámci řetězových dodávek a jeho následného vrácení z důvodu nedodržení smluvních podmínek ve vazbě na vyplývající daňové povinnosti. Žalobce uvedl, že předmětné zboží nakoupil od polského dodavatele firmy Wojan, jenž zboží pořídil od srbské firmy RTB. Zboží bylo odesláno ze Srbska do České republiky na Celní úřad v Hodoníně a tam bylo propuštěno do volného oběhu. Žalobci bylo zboží dodáno firmou Wojan, což je první dodání uvnitř společenství. Druhé dodání uvnitř společenství pak

představovalo dodání zboží žalobcem firmě MYNAP na Slovensko. Doprava zahrnovala dodání zboží konečnému odběrateli, přičemž dopravu ze Srbska na Slovensko zajišťovala firma Wojan. Jednalo se o dopravu zboží jedním dopravcem bez překládky. Skutečnost, že žalobce nabyl zboží od společnosti Wojan byla správci daněložena daňovými doklady, přičemž správní orgány tyto doklady nesprávně hodnotí na základě vyjádření polského správce daně. Důvod, proč došlo k proclení zboží v Hodoníně, byla ústní dohoda žalobce s firmou Wojan s ohledem na hospodárnost obchodu. Zboží bylo procleno přímo žalobcem, aby jednatel firmy Wojan nemusel dojíždět do Hodonína. Žalovaný zcela přehlíží fakt, že došlo k převodu práva nakládat se zbožím jako vlastníkem z pohledu ZDPH na firmu Wojan, která zboží po vrácení žalobcem z důvodu odstoupení jeho slovenského odběratele následně prodala třetím osobám. Předmětné zboží přechodem srbských hranic vstoupilo na území Evropské unie a v rámci celního režimu vnější tranzit bylo dopraveno do Hodonína. Platí, že místem zdanitelného plnění při dovozu zboží je členský stát, ve kterém jsou taxativně vyjmenované celní režimy (např. celní režim vnější tranzit jako v nyní projednávané věci) ukončeny. Zboží bylo dopraveno do Hodonína v celním režimu vnější tranzit a zde bylo v rámci celního řízení při dovozu zboží ze třetí země propuštěno do volného oběhu. Od data překročení hranice Evropské unie do doby propuštění zboží do celního režimu je dlouhý a dostačující prostor k tomu, aby firmou Wojan v souladu s ust. § 13 odst. 1 ZDPH, příp. v souladu s čl. 14 Směrnice Rady 2006/112/ES o společném systému daně z přidané hodnoty bylo převedeno práva nakládat se zbožím jako vlastníkem na žalobce – tato skutečnost byla namítána již v průběhu daňové kontroly. Žalobce namítal, že závěru žalovaného, že polská firma Wojan je pouze formálně vloženou společností neodpovídají důkazní prostředky získané v rámci mezinárodních dožadání polského správce daně. V jejich rámci bylo prokázáno, že firma Wojan hradila dopravu ze Srbska na Slovensko, že doklady za pořízení zboží ze Srbska byly zaúčtovány a následně vrácené zboží ze Slovenska do Polska firmě Wojan bylo relevantním způsobem prodáno konkrétním odběratelům. Bylo prokázáno, že firma Wojan zboží objednávala od firma RTB a následně ho prodala třetím osobám. V rámci hodnocení skutkového stavu správní orgány přehlížely důkazní prostředky svědčící ve prospěch žalobce. Žalovaný rovněž nesprávně posoudil otázku neunesení důkazního břemene. Ust. § 13 odst. 6 ZDPH týkající se přemístění obchodního majetku nelze na předmětnou transakci aplikovat. Citované ustanovení je právní fikcí dodání zboží za úplatu, která se použije pouze u záměru plátce přemístit svůj obchodní majetek do jiného členského státu za účelem uskutečňování ekonomické činnosti v jiném členském státě. Nyní se však jednalo o dodání zboží za úplatu, kdy žalobce očekával za toto dodání ze strany slovenského odběratele reálnou úplatu. Poté, co od dodání zboží odstoupila slovenská firma MYNAP, dopravil žalobce na své náklady zboží ze Slovenska do Polska firmě Wojan (vrácení zboží), přičemž tato firma zboží převzala a následně prodala třetím osobám. Žalovaný si zjednodušeným pohledem usnadňuje práci v tom, že daňově komplikovaný případ řeší jednoduše skrze žalobce, neboť společnost Wojan není český plátce DPH. Předmětné zdanitelné plnění nemůže podléhat režimu dodání tuzemské DPH, jelikož zboží bylo prokazatelně dodáno (vráceno) mimo území ČR, nejednalo se o tuzemské plnění s povinností odvést DPH na výstupu. V rámci obchodní transakce žalobce žádné DPH ze strany státu neobdržel a rovněž si také DPH nenárokoval. Pokud žalovaný tvrdí, že žalobce přemístil svůj obchodní majetek na Slovensko podle ust. § 13 odst. 6 ZDPH, měl by tuto skutečnost prokázat. Žalovaný nijak nezjišťoval, že by žalobce chtěl uskutečňovat svoji ekonomickou činnost na Slovensku.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

3. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný zopakoval skutkovou a právní argumentaci použitou v žalobou napadeném rozhodnutí a požadoval, aby žaloba byla soudem pro nedůvodnost zamítnuta.

IV. Replika žalobce

4. V doplňujícím procesním podání ze dne 16. 8. 2019 žalobce odkázal na judikaturu Evropského soudního dvora ve věci C-146/05 COLLÉE a k principu přemístění zboží odkázal na judikaturu tohoto soudu ve spojených věcech C-606/12 a C-602/12 Dessier Rand SA. Žalobce doplnil, že z uvedené judikatury vyplývá, že bez existence projevu vůle plátce uskutečňovat ekonomickou činnost v daném členském státu nelze aplikovat ustanovení ZDPH týkající se přemístění zboží.

V. Posouzení věci krajským soudem

5. Žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a jedná se o žalobu přípustnou. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích uplatněných žalobních bodů, jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
6. Soud o věci rozhodl za splnění podmínek ve smyslu ust. § 51 zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), aniž by nařizoval jednání.
7. Spor mezi účastníky řízení v předmětné věci spočívá ve skutečnosti, zda byl správně zjištěn skutkový stav popsáný v žalobou napadeném rozhodnutí (shora v odst. 1 rekapitulován) a zda správní orgány na takto zjištěný skutkový stav správně aplikovaly ust. § 64 odst. 4 ZDPH, podle něhož platí, že přemístění obchodního majetku plátce z tuzemska do jiného členského státu pro účely jeho podnikání podle § 13 odst. 6 je osvobozeno od daně s nárokem na odpočet daně, pokud plátce prokáže, že zboží bylo přemístěno do jiného členského státu a bylo předmětem daně při pořízení zboží v tomto členském státě.
8. Verze skutkového děje předestřená žalovaným vychází ze skutečnosti, že žalobce předmětné zboží nenabyl od jím tvrzeného obchodního partnera, polské firmy Wojan.
9. Žalovaný v napadeném rozhodnutí správně dovodil rozložení důkazního břemene obecně v daňovém řízení i ve věcech týkajících se daně z přidané hodnoty – viz odst. [11] žalobou napadeného rozhodnutí; uvedené závěry vychází z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu. Tyto závěry vychází z následujícího výkladu relevantních ustanovení zákona.
10. Podle ustanovení § 92 odst. 3 daňového řádu je povinností daňového subjektu prokázat *všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních*. Podle ustanovení § 92 odst. 4 daňového řádu platí, že *pokud to vyžaduje průběh řízení, může správce daně vyzvat daňový subjekt k prokázání skutečností potřebných pro správné stanovení daně, a to za předpokladu, že potřebné informace nelze získat z vlastní úřední evidence*. Jestliže tedy daňový subjekt tvrdí, že má nárok na odpočet DPH (uznání výdajů vynaložených na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů), musí unést své důkazní břemeno a tuto skutečnost prokázat. Naproti tomu správce daně ve

smyslu ustanovení § 92 odst. 5 daňového řádu prokazuje oznámení vlastních písemností; skutečnosti rozhodné pro užití právní domněnky nebo právní fikce; skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem; skutečnosti rozhodné pro posouzení skutečného obsahu právního úkonu nebo jiné skutečnosti a konečně skutečnosti rozhodné pro uplatnění následku za porušení povinnosti při správě daní.

11. Podle ustanovení § 72 zákona o dani z přidané hodnoty platí, že nárok na odpočet daně má plátce, pokud přijatá zdanitelná plnění použije pro uskutečnění své ekonomické činnosti. Dále ustanovení § 73 téhož zákona stanovuje, že plátce prokazuje nárok na odpočet daně daňovým dokladem.
12. Daňové řízení tedy spočívá na zásadě, že každý daňový subjekt má povinnost sám daň přiznat, tedy má břemeno tvrzení a dále má povinnost toto své tvrzení doložit, tedy nese též břemeno důkazní. Toto důkazní břemeno daňový subjekt unese tehdy, předloží-li správci daně doklady splňující požadavky stanovené zákonem a dále pokud údaje uvedené na dokladech odpovídají zjištěnému skutkovému stavu.
13. Povinností daňového subjektu ve vztahu k DPH (nároku na odpočet této daně) je tedy tvrdit a prokázat skutečnosti relevantní pro jeho daňovou povinnost vyplývající z ustanovení § 72 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty, tedy že od jiné osoby povinné k dani přijal zdanitelná plnění.
14. Nejvyšší správní soud již ve svém rozsudku ze dne 27. 1. 2012, č. j. 8 Afs 44/2011 - 103 vyložil, že „jakkoliv z § 73 odst. 1 ZDPH vyplývá, že prokazování nároku na odpočet daně je prvotně záležitostí dokladovou, je současně třeba respektovat soulad skutečného stavu se stavem formálně právním. Proto ani doklady se všemi požadovanými náležitostmi nemusí být podkladem pro uznání nároku na odpočet, není-li zároveň prokázáno, že k uskutečnění zdanitelného plnění fakticky došlo, resp. došlo tak, jak je v dokladech deklarováno, či nejsou-li splněny další zákonné podmínky pro jeho uplatnění. Pokud daňový subjekt před správcem daně uplatňuje nárok na odpočet daně, je k jeho výzvě povinen uplatněný nárok jednoznačně prokázat.“
15. K tématu dokazování nároku na odpočet DPH podobně uvedl Krajský soud v Plzni v rozsudku ze dne 23. 10. 2013, č. j. 57 Af 7/2012 - 68, že „vzniknou-li správci daně pochybnosti o správnosti údajů na daňovém dokladu, resp. pochybnosti o uskutečnění zdanitelného plnění či naplnění jiných zákonných podmínek pro uplatnění odpočtu daně z přidané hodnoty, ztrácí daňový doklad důkazní hodnotu předvídanou § 73 odst. 1 ZDPH a nárok na odpočet daně je třeba prokazovat dalšími způsoby předvídanými daňovým řádem.“
16. Otázku rozložení důkazního břemene v daňovém řízení poté Nejvyšší správní soud ve své dosavadní judikatuře posuzoval opakovaně. Například ve svém v rozsudku ze dne 9. 10. 2014, č. j. 9 Afs 48/2013 - 32, shrnul, že „svá tvrzení daňový subjekt prokazuje zejména svým účetnictvím a jinými povinnými evidencemi a záznamy (srov. např. rozsudky NSS ze dne 26. 9. 2012, č. j. 8 Afs 14/2012 - 61, ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007 - 119, publ. pod č. 1572/2008 Sb. NSS, ze dne 16. 7. 2009, č. j. 1 Afs 57/2009 - 83, nebo ze dne 8. 7. 2010, č. j. 1 Afs 39/2010 - 124). I když daňový subjekt předloží formálně bezvadné účetní doklady, správce daně může ve smyslu § 31 odst. 8 písm. c) zákona o správě daní a poplatků, respektive § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu, vyjádřit pochybnosti týkající se

věrohodnosti, průkaznosti, správnosti či úplnosti účetnictví a jiných povinných záznamů. V tomto ohledu správce daně tíží důkazní břemeno ve vztahu k důvodnosti jeho pochyb. Správce daně nemá povinnost prokázat, že údaje o určitém účetním případě jsou v účetnictví daňového subjektu zaznamenány v rozporu se skutečností, je však povinen prokázat, že o souladu se skutečností existují „vážné a důvodné pochyby“ (srov. citovaný rozsudek č. j. 2 Afs 24/2007 - 119). Správce daně je proto povinen označit konkrétní skutečnosti, na jejichž základě hodnotí předložené evidence jako nevěrohodné, neúplné, neprůkazné či nesprávné. Jen tak může unést své zákonné důkazní břemeno (viz rozsudek NSS ze dne 22. 10. 2008, č. j. 9 Afs 30/2008 - 86). Pokud správce daně shora uvedené skutečnosti prokáže, důkazní břemeno přechází zpět na daňový subjekt, který je povinen doložit pravdivost svých tvrzení a průkaznost, věrohodnost a správnost účetnictví ve vztahu k danému obchodnímu případu, popř. svá tvrzení korigovat. Tyto skutečnosti bude daňový subjekt prokazovat zpravidla jinými důkazními prostředky než vlastním účetnictvím (srov. citované rozsudky NSS č. j. 1 Afs 39/2010 - 124 a č. j. 2 Afs 24/2007 - 119).“ Od závěrů z citovaného rozsudku se Nejvyšší správní soud dosud neodchýlil a jsou proto plně použitelné i v nyní posuzované věci.

17. Lze konstatovat, že pochybnosti o správnosti údajů na daňovém dokladu samy o sobě nestačí k neuznání nároku na odpočet DPH, ale za takových okolností je povinností daňového subjektu prokázat na výzvu správce daně jinými důkazními prostředky, že k uskutečnění zdanitelného plnění došlo tak, jak je v daňových dokladech deklarováno. Soulad údajů uvedených na daňovém dokladu s tím, jak ve skutečnosti došlo k uskutečnění zdanitelného plnění, je tedy nezbytnou podmínkou pro vznik nároku na odpočet DPH. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 8. 2015, č. j. 5 Afs 188/2004 - 63, „jestliže bylo v průběhu daňového řízení prokázáno, že doklad, který má prokázat nárok na uplatněný nadměrný odpočet daně z přidané hodnoty ve skutečnosti, nevystavil plátce, který je na dokladech uváděn jako ten, který zdanitelné plnění uskutečnil, nesplnil stěžovatel jednu z podmínek nutných pro uplatnění nároku na odpočet daně, neboť nepředložil správci daně doklady se všemi zákonem předepsanými náležitostmi.“
18. Žalovaný dále s odkazem na rozsudek zdejšího soudu ze dne 5. 8. 2013, č. j. 31 Af 89/2012 - 44 - viz odst. [12] odůvodnění napadeného rozhodnutí dovodil, že ke zpochybnění plnění může dojít kupříkladu za situace, kdy uskutečnění plnění popřel dodavatel, který měl dle plátcem předloženého daňového dokladu plnění uskutečnit; žalovaný rovněž poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2013, č. j. 8 Afs 8/2013 - 34, z něhož vyplývá, že popření spolupráce dodavatelem je dostatečným důvodem pro vznik pochybností správce daně, na základě kterých může dojít k přenosu důkazního břemene zpět na daňový subjekt.
19. Pokud jde o konkrétní pochybnosti správce daně ve smyslu shora citované judikatury, pak v žalobou napadeném rozhodnutí jsou tyto označeny jako rozpory a nedostatky žalobcem předložených dokladů, přičemž žalobce deklaroval doklady stav porřízení zboží z jiného členského státu, ale celní úřad vystavil na žalobce doklady, v jejichž rámci vystupuje žalobce jako deklarant a příjemce, jemuž bylo zboží propuštěno do volného oběhu. Na základě těchto pochybností správce daně jednak vyzýval žalobce k jejich odstranění a jednak prováděl samostatné zjištění v rámci mezinárodní výměny informací s polským správcem daně (viz listiny z 5. 8. 2015, č. j. 1489694/15 a ze dne 18. 1. 2016, č. j. 46123/16). Správce daně při hodnocení skutkového stavu dále využil protokol o místním šetření (místem jednání bylo sídlo Celního úřadu pro Jihomoravský kraj, Územní pracoviště

v Hodoníně) ze dne 15. 12. 2014, č. j. 1945049/14/3301-61561-708077. V rámci posledně citovaného protokolu o místním šetření vysvětloval jednatel žalobce jím předestřený skutkový děj, o němž měl správce daně shora uvedené pochybnosti.

20. V rámci mezinárodní výměny informací správní orgány mj. zjistily, že konečná faktura č. 1217/14 z 31. 12. 2014, týkající se dovozu předmětného zboží polskou společností Wojan od společnosti RTB (192, 170 t měděných katod v celkové hodnotě 1 014 054,19 Eur) byla zahrnuta v importu, přičemž zmocněný zástupce společnosti Wojan doložil daňové faktury vystavené společností ATP společnosti Wojan. Tyto faktury se shodovaly s fakturami zaslanými polskému správci daně českým správcem daně. Mezi doklady získanými v rámci mezinárodní výměny informací a účetními doklady předloženými žalobcem nebyly zjištěny rozpory.
21. Jednalo se o situaci, kdy žalobcem tvrzený dodavatel nejenže nepopřel žalobcem předestřenou spolupráci, ale byly navíc získány doklady prokazující skutkový děj tvrzený žalobcem. Nelze proto hovořit o tom, že by zde byl dále dostatečný důvod pro pochybnosti správce daně ve smyslu dovozeném judikaturou (pokud daňový subjekt předloží formálně bezvadné účetní doklady, může správce daně vyjádřit pochybnosti týkající se věrohodnosti, průkaznosti, správnosti či úplnosti účetnictví a jiných povinných záznamů, ovšem v tomto případě tíží správce daně důkazní břemeno ve vztahu k důvodnosti jeho pochyb; je tak povinen prokázat, že o souladu se skutečností existují vážné a důvodné pochyby). Správní orgány žádným způsobem nehodnotily ty skutečnosti zjištěné z mezinárodní výměny informací, které svědčily ve prospěch skutkové verze žalobce. Skutkové verzi dovozené správními orgány (dovoz předmětného zboží ze třetí země žalobcem a pouze formální figurování společnosti Wojan v obchodním případě) nesvědčí ani zjištěný údaj, že přepravu zboží ze Srbska objednala a platila polská společnost Wojan. Soud dává žalobci mj. za pravdu v tom, že žalovaný nekorektně hodnotil veškeré informace získané z mezinárodní výměny s polským správcem daně.
22. Podle ust. § 8 odst. 1 d. ř. platí, že správce daně při dokazování hodnotí důkazy podle své úvahy. Správce daně posuzuje každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti; přitom přihlíží ke všemu, co při správě daní vyšlo najevo.
23. Otázkou hodnocení důkazů se zabýval opakovaně Nejvyšší správní soud; např. v rozsudku ze dne 28. 7. 2008, č. j. 5 Afs 5/2008-75, konstatoval: „Zásadu volného hodnocení důkazů nelze vykládat tak, že by závěry správce daně o skutkové stránce věci mohly být výsledkem libovůle. Takové závěry musí naopak vyplynout z racionálního myšlenkového procesu odpovídajícího požadavkům formální logiky, v jehož rámci bude důkladně posouzen každý z provedených důkazů jednotlivě a zároveň budou veškeré tyto důkazy posouzeny v jejich vzájemné souvislosti. Tato úvaha musí být v konečném rozhodnutí v daňovém řízení přezkoumatelným způsobem vyjádřena a plně podléhá kognici správních soudů. (...) Ani poslední věta § 31 odst. 4 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, podle níž provedené důkazní řízení osvědčí, které z předložených důkazních prostředků se staly skutečně důkazem, neposkytuje správci daně oprávnění k tomu, aby některé předložené důkazy svévolně ze své úvahy vyloučil a přihlížel pouze k některým, které si sám zvolí“.
24. Jak již bylo shora uvedeno, správce daně nezohlednil informace získané z mezinárodní výměny polským správcem daně a pouze lakonicky uzavřel, že na základě posouzení důkazních prostředků předložených a zajištěných v rámci daňového řízení má žalovaný

shodně s prvostupňovým správcem daně za prokázaný průběh transakce: RTB INVEST – žalobce – Slovensko. Ani v rámci zprávy o daňové kontrole nejsou hodnoceny skutečnosti svědčící ve prospěch žalobce uvedené v odpovědích polského správce daně. Jedná se například o skutečnost, že polská společnost Wojan měla konečnou fakturu č. 1217/14 ze dne 31. 12. 2014, týkající se dodávky předmětného zboží zahrnutou do dovozu (v tomto dokladu je společnost Wojan uvedena jako kupující, jedná se o koupi 192, 170 tun měděných katod od společnosti RTB za cenu celkem 1 014 054,19 Euro), k této faktuře byla doložena zástupcem společnosti Wojan i předběžná faktura. Dále se jedná například o skutečnost, že zástupce této společnosti předložil faktury za přepravní služby od společnosti ATP, kde společnost Wojan figuruje jako odběratel a dále, že polský správce daně uvedl, že z předložené dokumentace vyplývá, že zboží bylo (společností Wojan) zakoupeno od společnosti RTB a dále také, že zástupce společnosti Wojan potvrdil skutkovou verzi obchodu tvrzenou žalobcem (například také odstoupení od kupní smlouvy a následný prodej zboží dalšímu subjektu v ČR).

25. Pokud pak jde o tzv. druhou fázi předmětného obchodního případu – odstoupení od kupní smlouvy ze strany slovenského odběratele pro nedodržení termínu plnění z důvodu zdržení zboží na Celním úřadu v Hodoníně, hodnotí žalovaný v napadeném rozhodnutí, že zboží bylo z celního skladu v České republice fyzicky dovezeno na Slovensko a následně došlo k odstoupení od kupní smlouvy na zboží ze strany společnosti MYNAP. Žalovaný v rámci napadeného rozhodnutí dovodil, že předmětné zboží nebylo fyzicky vráceno do České republiky – viz jeho úvahy obsažené v odst. 33 a 34 žalobou napadeného rozhodnutí. K tomu soud poznamenává, že úvahy o faktickém fyzickém navrácení zboží do České republiky jsou v rozporu s mezinárodními nákladními listy ze 17. – 19. 12. 2014, jež jsou založeny ve správním spise, kde je jako příjemce uveden žalobce s místem vyložení zboží v České republice. K těmto rozporům žalovaný nezaulal žádné stanovisko, nicméně opakovaně dovozuje, že se předmětné zboží fakticky nevrátilo žalobci zpět do tuzemska (a odtud nebylo vráceno do Polska) viz také odst. 49 žalobou napadeného rozhodnutí.
26. Krajský soud má dále za to (shodně s žalobcem), že na situaci, kdy žalobce prodal předmětné zboží slovenskému dodavateli a toto zboží bylo fakticky dovezeno na Slovensko, nelze aplikovat ust. § 64 odst. 4, podle něhož platí, že přemístění obchodního majetku plátce z tuzemska do jiného členského státu pro účely jeho podnikání podle § 13 odst. 6 je osvobozeno od daně s nárokem na odpočet daně, pokud plátce prokáže, že zboží bylo přemístěno do jiného členského státu a bylo předmětem daně při pořízení zboží v tomto členském státě.
27. Ust. § 13 odst. 6 pak uvádí, že za dodání zboží za úplatu se pro účely tohoto zákona považuje také přemístění obchodního majetku plátcem do jiného členského státu; přemístění obchodního majetku se pro účely tohoto zákona rozumí odeslání nebo přeprava majetku tímto plátcem nebo jím zmocněnou třetí osobou z tuzemska do jiného členského státu pro účely uskutečňování jeho ekonomické činnosti v jiném členském státě.
28. Žalobce ovšem předmětné zboží nepřemístil pro účely jeho podnikání, ale proto, aby svému odběrateli zboží dodal. Nicméně jak již bylo shora uvedeno, soud především nesouhlasí se závěrem žalovaného, že by správce daně unesl na něm spočívající důkazní břemeno ve smyslu prokázání existence vážných a důvodných pochyb poté, co byly správci daně zaslány informace od polského správce daně. Řešení dalších dílčích žalobních argumentů není s ohledem na shora vyslovené závěry soudu pro věc podstatné. Napadené

rozhodnutí z hlediska přezkumu jeho zákonnost nemůže ze shora uvedených důvodů obstát.

VI. Závěr a náklady řízení

29. S ohledem na shora citované skutečnosti a úvahy krajský soud postupem podle ust. § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušil napadené rozhodnutí žalovaného, přičemž ve smyslu ust. § 78 odst. 5 s.ř.s. platí, že v dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem vysloveným krajským soudem v tomto rozsudku.
30. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce měl ve věci plný úspěch, proto má vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Náklady řízení spočívají v zaplaceném soudním poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč a dále v nákladech právního zastoupení v celkové výši 10 200 Kč podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách a advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“). V daném případě se jedná o odměnu daňového poradce Ing. Ladislava Fance za zastupování v řízení před krajským soudem, a to za 3 úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, písemné podání žaloby, replika) dle § 7, 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu ve výši 9 300 Kč (3 x 3 100 Kč); a dále o náhradu hotových výdajů ve výši 900 Kč (3 x 300 Kč). Vzhledem k tomu, že zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se částka odměna za zastupování a náhrady hotových výdajů o částku 2 142 Kč odpovídající příslušné daně z přidané hodnoty. Celkem se tedy jedná o částku 15 342 Kč. Ke splnění uvedené povinnosti byla žalovanému stanovena přiměřená lhůta.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 29. dubna 2021

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu